

S Z A R V A S

T Á R S A D A L M I és S Z É P I R O D A L M I L A P

Szerkesztőség Könyves utca 175.

Kiadóhivatal

Selyem-utca 240. sz. szám.

Deutsensmid János kereskedése.

Megjelenik hetenkint kétszer, vasárnap és csütörtökön reggel.

Előfizetési ár:

Égész évre 5 frt — kr — Félévre 2 frt 50 kr.
Negyed évre 1 frt 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr

Hirdetések árszabályszerint vétetnek fel.

Egyes számok kaphatók.

Löwenfeld Soma kereskedésében.

Adjuk meg a földnek a mi a földé.

Nagy vád az, mely az alföldnem egy tehetős gazdáját sújtja, olyan vád, melyet nem ember emel emberlársa ellen; de a föld, az a jó anyaföld, mely bőségesen osztja az áldást a hozzá hálás földmivelő ölébe, de a hálátlanokon annál inkább megboszoszolja magát. Talányt adtam az olvasó gazda elé. Talányt melyet megfejtteni kötelességem, hogy valahára elmuljék a kiscgazda semmit számba nem vevő gondolkodásmódja s valahára az eddig meddön maradt igyekezete ne vesszen kárba. A művelődés századát éljük, haladnunk kell a korrallal, nehogy beszöjje hálójával látókörrünket az a veszedelmes pók, mely az ósdiság porlepte függönyét akasztja a gazda szeméi elé s az elmaradottság szégyenletes utvezetőjébe igyekezik becsalni. Irigyelni lehet azt a gazdát, kinek fáradságát siker koronázza.

mert meglátszik minden cselekedetén az életrevaló gondolkozás. Az ilyen gazdát méltán nevezhetjük élelmesnek. Van azonban igen sok olyan gazda ma is, kikről csak régen mondták, hogy élelmes, mert ma már a tönk szélére jutott. Hallgassuk meg az ilyen tönkrement gazdaember panaszát. Mindent elmond, a mi őt érte, mindenről hű képet nyújt, a mi előtte csapás számba ment; de semminek sem tudja megadni az okát.

Azaz, hogy mégis; mert vesztének egyedüli okozójául a jelent, a haladást tekinti. Szomorú dolog ez! Ha a dologhoz mitsem értő ember hallgatja a semmivé lett régi gazda panaszait, egyszerű lelke megszánja a csapás által sulytottat. Azok azonban, a kik a jelenkor haladó gazdaságának minden téréen képesek megállani, nem fogják sajnálni a panaszló gazdatársat legfeljebb szánakozón fogják rámondani, hogy — élhetetlen. Miért pusztult ki mindenéből az a kétségbeesett gazda? Megmondjuk. Mert megzsa-

rolta, kirabolta azt a földet, mely nek a betevő falatot, a boldogulás alapját képezte.

Hogy lehet megrabolni a földet? kérdeznék gazdatársam. Igen könnyen. Olyanformán, mint a mikor a takarékpénztárban elhelyezett tőkénket folyton apasztjuk a kisebb-nagyobb összegek kivételével; de többé nem vagyunk hajlandók a kivett összegeket visszatenni. Természetes, hogy utoljára elfogy az egész tőke s hiába kereskedünk többé utána, utoljára is hoppon maradunk. A termőföldnél is épen így van. A gazda folyvást termelt; de nem tartotta szükségesnek, hogy visszaadja a talaj okvetlen megkivánt kamatját, a trágyát. A termés csak folyt egy ideig. Gazdagon fizetett, mondjuk, s a gazda élelmesnek lett elismerve. Ámde évek multával mindig kevesebb-kevesebb lett a hozam. És ez igen természetes, mert a talaj az évi termések arányában folyton szegényedett.

A szebasztolopi háború után tud

T Á R C Z A.

Nadia.

— Orosz beszély. —

Nagy Katalinnak nagy tabornoka Potemkin, csak hosszú küzdelem után verte le és tette harezkeptelenre a lengyel nemzetet, mely a fellazadt eszerekkel harcolt ellene.

A jó tábornok szerette volna elvehozni Szt-Pétervarra a lengyelek fejedelmét, de az, midon látta hazája végpusztulását, jobbnak látta magát kardbojtjának zsinórjára felakasztani, mint a jó pétérvári közönségnek mulatságaul szolgálni. Halála előtt írt Katalinnak egy levelet, melyben az állt, hogy ha már Lengyelországot végképen elpusztította a föld színéről, legalább legyen kegyelmes egyetlen leánya, Nadia iránt, akit ime Potemkin tabornok már nagylelkűen pártfogásába vett.

Potemkin kézenfogva vezette a remegő Nadiát a csárnó elé, aki már előre üdvözöltve lett a kettős látogatásról.

Nagyon megtetszett neki a szép félénk lengyel leány.

— Ne félj Nadia, — szolt hozzá lanyan, — lásd, nekem ninesen gyermekem, azza teszek téged. Akarod? Gondoskodni fogok neveltetésedről, kihazasításodról. Vagy bírja már valaki szivedet?

— Igen felséges asszonyom. Mikor meg atyám uralkolott szép hazam nepe fölött, eljegyzett egy fiatal testőrszazadossal, akit nagyon szerettem.

— És most?

Az előbb oly félénk leányka villogó szemekkel felelt.

— Most megrettem, utalom jelkem egész erejéből! Hozzatok, hazam legnagyobb ellenségeihez partolt át.

A csárnó mosolyogva tekintett Potimkinra.

— Ah, Imailoff? — Csinos fiú. Ha jól tudom, egy század kozák parancsnokságával van megbizva. Talán még most is elvonné.

— De én nem fogadnam lényemnek arulót!

A leány arczáról egyszerre eltunt a felindulás okozta piros, ismét a régi, félénk leányka lett. Letérdelt Katalin előtt.

— Boesáss meg felség nyíltságomért, igyekszem majd udvarodban megtanulni a hallgatást. Hisz atyám házában nem volt alkalmam ellitkolni gondolataimat.

A hold ezüst hálóval vonja be a ezarnó hálótermének ablakától dereng ki valami kété fény. Az éj egyhanguságát az örök szabalyos léptei még csak fokozzák.

A nagykapu előtt egy köpenybe burkolt alakot állit meg a kapu őr, aztán beereszti. Az végig megy a hosszú folyosón, megáll egy ajtó előtt, s háromszor halkán kopog. Az ajtó hirtelen felnyilik, s utána rögtön lecsukódik.

— Mit hozassz Imailoff — jöt vagy rosszat? Szólj! — kezdő egy remegő női hang.

— Isten tudja Nadiam, jó, vagy rossz fog-e belőle kifejlődni? A nagy tanácsból küldtek ez éji óran hozad. Oly dologgal biznak meg téged, a mely neptűnknek szabadságot, s neked dicsőséget, vagy talan martýrságot fog adni. Jól tudom, hogy a lengyel fejedelem leánya nem retten vissza semmitől akkor midon hű népe szabadságáról van szó. Ismered atyad végső akara-

uk, hogy az egész Európa inségét szenvedett, mely leginkább a gabonában vált nagyon is érezhetővé.

Hazánk áldott földje azonban csak úgy döntötte a termést. A külföldi országok egyedül ránk voltak szorítva, s a gazdák mindenike azt hangoztatta: Csak gabonát termeljünk! most vagy soha! És megindult a gabonatermelés. Hej, de sok gazdának okozta ez vesztét! Termeltek nyakra-főre, de elmulasztották visszaadni a gabona által kivett tápanyagokat, minek következtében kimerült a föld.

Ki vallotta ennek a kárát? Az apa bizonyosan nem, mert hiszen eleget hagyhatott fiára, de a fiu mindenestre, mivel ő is csak a föld zsarolását tanulta meg az apjától. Igen ám csak hogy míg az apa tehette, a fiu többé nem folytathatta a megkezdett utat.

Ez a tönkrement gazda szomorú története. Természetes, hogy sok egyéb veszedelem, rosszul beültöt számítás, az elemi csapások egész sora, mind vesztére tört a gazdának, de higgyük el, hogy a fentebb elmondott meg gondolatlan gazdálkodás az első ásvágás melylyel a gazda az örökös verembe beleesik.

Ezért folytonos egymásutánban soha se termeljünk egyforma növényt például búzát, tengerit, repcét, répát. Hanem váltakozó forgást hozunk be a gazdasági növények termelésében olyanformán, hogy azután minden növény más oldalról használja ki a talajt. Ez is egyike azon elővigyázatos intézkedéseknek, melylyel a talaj nem

lesz kizsárolva. Mindennek előtt pedig a trágyázás az a tényező, melylyel menti a talajt a kimerüléstől s egyúttal közvetve megadja a gazdának a megélhetés összes módozatait. Adjuk meg a földnek, a mi a földé; mert a föld nem más, mint egy óriási takarékpénztár. Boldog-boldogtalan részeseülnek javaiban, de jaj annak, ki az élvezett adomány kamatait hálátlanul visszatartja... M. A.

H I R E K.

— A községi ügykezelés részletes vizsgálata f. hó 19 és 20-ikán tartott megjárásai főszolgabírók vezetése mellett. A vizsgálat kellő rendben talált mindent.

— Fegyvergyakorlat. Folyó évi augusztus hó 30-ától kezdődő 23 napi fegyvergyakorlatra behívtak városunkból a következő sorhadbeli katonák: Gabányi Elemér, Ruzsieska János, Sinkovics Gyula, Kis Sámuel, Fratrics Ferencz, Frankó György, Glózik István, Chugyik Sandor, Rágyánszky Pál, Gyuresik János, Boros Mihály, Korindesz Mihály, Németh István, Varga János, Csányi Mihály, Kondacs Mátvás, Sinkovics Albert, Stvorecz György, Zsigmond János, Ujfaluzecki János, Gyurik Pál, Kloczka Mihály, Lapis Pál, Janesó János, Trnyik János, Thuri Lajos, Krajesovics Mihály, Furár Pál, Kasnyik János, Parai Mihály, Janurik András, Huszárik András, Juhos György, Gajdos János, Sinkovics István, Gulyás Mihály, Bankó András, Csiz Mihály, Braxatorisz Pál, Uhjár Pál, Varga Pál, Valyó Mihály, Szeljak Mihály, Melis József, Behan Lajos, Gyurik János, Tusjak János, Laukó Márton, Szirony Mihály, Veigel Pál, Klimaj József, Benesik Pál, Litauszky György, Foltán Pál, Csilik György, Oravecz János, Nyemesok Mihály, Nyemesok

György, Süveges Pál, Kresnyák György, Letavecz János, Gulyás János, Demeter János, Szlovák Mihály Liska Pál, Toth Pál, Juhos Mihály Szklenár Mihály, Truszik Márton, Balázs János Mravik Mihály, Lilavszki András, Krajner Péter, Balázs György, Sonkoly Pál, Havran János és Arnóczky György.

— Halálozás. Vettük a következő gyászjelentést: Özv. Passauer Jakabné szül. Lusztig Fanni úgy a maga, mint leánya, testvérei és az összes rokonok nevében mély fájdalommal jeletti a feledhetlen férjnek, apának, testvérnek és rokonnak Passauer Jakabnak f. hó 20-án este 9. órakor, életének 63-ik, boldog házasságának 30-ik évében történt gyászos elhunytát. A drága halott hült tetemei f. hó 23-án vasárnap délelőtti 10 órakor fognak a szarvasi izr. sírkertben örök nyugalomra helyeztetni. P.-Csákó, 1893 július 21. Áldás és béke lengjen porai felett! Sarolta leánya. Passauer Izidor, Passauer Sámuel Passauer Rozália, férjezett Huszer Lipótné Passauer Eliz, testvérek Bácskai Jakabné, özv. Lusztig Samuelné, Lusztig Károlyné, özv. Passauer Hermanné sógornók Rosenthal Márton, Bácskai Jakab, Huszer Lipót, Lusztig Karoly, sógorok.

— B.-Szentandrási község képviselő-testülete ma délelőtt közgyűlést tart a következő tárgysorozattal. 1. Nehai Krebs Ferencz községi jegyző özvegyének, a jegyzői földek termésének ez ideig egészbeni átadása. 2. Két községi jegyző fizetésének arányosítására vonatkozó indítvány előterjesztése stb. stb.

Agave. Haraszi Mór puszta-esabai birtokán megfordulók érdekes látványnak lehetnek szenttanui. A vendégszeretetről messzeföldön ismert birtokos kertjében egy agave indult virágzásnak. E nagy vastag és húsos növény rózsamódra csoportosuló levelei közül a napokban emelkedett ki a hatalmas virágszál, mely eddig már 7 és 1/2 méterre emelkedett s tetőjén karos gyertyatartóhoz hasonló ágas-bogas virágbimbózatot visel. E nevezetes művelő-lés történeli növény, melyet már az ósmexikóiak ismertek valóban megtekintésre érdemes. Midőn a virágszál nőni kezd, tetőrugyét úgy metszik le hogy a tuskón vagy egy fél méter széles mélyedés támadjon. Ezen mélyedés 6 hónapon át naponként 2-9-szer cukros level telik meg, s ez a mexikóiak nemzeti itala. Leveleiből rostot nyernek, melyből kötelet és szövetet szőnek. A Harasziéknak vendégszerető háza ezen százados növény virágzása miatt remélhetőleg számos kíváncsi vendéget fog, ez alkalomból befogadni.

— Esperességi gyűlés. A békési év esperességi ez ideig közgyűlése augusztus hónapban városunkban fog megtartatni.

— Lemondás. Baghy Pál városi közgyám lemondását ismét leadta. Járásunk főszolgabírója a kérvényben felhozott indokoknál fogva a lemondást elfogadta és helyettes közgyámmal, a közgyámi teendőket eddig is kellő szakavatottsággal kezelő Kelendy Géza okleveles jegyzőt nevezte ki.

— Fogyasztási ellenőr. Szvák János fogyasztási ellenőr lemondása folytán megürült állásra a községi tanács három pályázó közül Baginyi Pált választotta meg.

— Táncmulatság. A helybeli fazekas iparos ifjúság a tűzoltó egylet pénztára javára aug hó 20-án táncmulatságot rendez

tát, a ki engem azért küldött Katalinhoz kikémlelve titkos dolgaikat, hogy a csárnyt alkalomadtán — láb alól eltegyük. Itt a kedvező alkalom. Csupán egy fal választ el Katalin hálótermétől. Egy tördőfés, vagy egy parányi gyorsan ölé méreg véget szakít rabszolgáságunknak.

— Áldj meg e nehéz lépésem előtt Imaioff. Ki tudja látjuk-e még valaha egymást?

— A lengyelek istenének áldása legyen veled, Nadia. Atyád szelleme örködni fog feletted, nem engedni hogy leánya elveszen.

Atyjának szelleme örködött felette. Nem engedte, hogy leánya gyilkossá legyen. Lengyel fejedelmi familia nem öli meg méreggel elleneit.

A terv Imaioffnak egy nyomorult hadnagyától kitudódott, a kinek nagyon hizelgett volna a Vladimir rend nagykeresztje és század kozák parancsnoksága. Magát a gyilkosságot végre hajtandó személyt ugyan nem ismerte, csak azt tudta, hogy nő és hogy az összeesküvők feje: Imaioff.

Imaioffot elfogták. Mit sem vallott.

Igérték neki pénzt, rangot, de ő — megvetően nézve végig bearulójut — hallgatott. Elitették 100 kancsuka csapásra, mely után még ha él, elszállítják a szibériai ölmébányákba.

*

Az államfegyház egyik fülkéje előtt erősen felvegyerezett ör járkál. A fülkelakóját holnap szállítják a szibériai ölmébányákba.

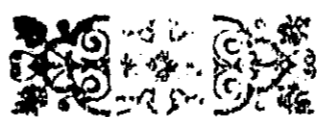
Nem úgy történt azonban.

A jó orosz katonának ugyanis mind egy akár pórtól kapja az áldott rubelt, mindkettőnek jól meg szolgál érte. Ugy hogy midőn egy szép polgárleány bebocsáttatásért esdeklét az őrnél, az kezébe nyomott százrubeles bankó viszketőségének nem bírván ellentállani, bebocsátotta.

Másnap aztán gyorsan terjedt el a hír a városban, a híres Imaioffot börtönében halva találták egy szép polgárleány karjaiban. Megmérgezték magukat.

A polgárleány Nadia volt.

Epstein Míló.

A szabadban.

— A való fantáziája. —

Rajongok a természetért s annak színpompában ragyogó gyermekeiért: az illatozó mezei virágokért.

Fel is keresem őket, ha hivatásszerű kötelességem teljesítése után pár percnyi szabad időm van; de különösen a nagy szünidők alatt egyetlen délután sem mulasztom el, hogy fel ne keressem a mezőt el ne menjek az erdő árnyas fái alá, s ne gyönyörködjem a természet nagyszerűségében, az illatozó virányos térekben; hogy nagy lélegzetvétellel ne szívjam az üde frissítő leget s megpihenve a haragos zöld lombkoszorús fák alatt, ne hallgassam a természet egyszerű dalosainak harmonikus zenéjét.

Úgy eltudok ilyenkor merengeni, hogy észre sem veszem, mikor a nap a távol hegyek között lehanyatlik s az alkony szürke köpenybe burkolja a látókört. Gondolataim — a sebes szárnyú sasok — megindulnak, beharangolják a távot messze, messze felkeresik azokat, a kiket a sors szétválasztott tőlem s sokszor elfaradnak mire odaérnek, a hol megtalálják azokat, a kiket keresnek.

Igy ültem egy forró júliusi nap délutánján egy százados tölgy árnyában az erdő tisztán, kifaradva a mező virágainak szemlélésében, melynek illata kábítólag hatott egész idegzetemre.

A tölgy egyik zöldellő lombján bús gerle turbékoll, várva a párját; a mélabús hangok úgy egybeillettek kedélyhangulatommal, hogy szinte rosszul esett, mikor a busuló madár párja megérkezett s a bús hangokat, azok az örömet kifejező nevetés váltotta fel, melyet a természet madarai közül egyik sem tud úgy jelezni, mint a gerlicze.

A boldog pár a dobogó kis szívek boldogságát jelentő csókot váltott, együtt nevettek egy pár percig, aztán együtt etettek meg a kis fészek pelyhező magzatait: úgy elnéztem őket s szinte irigyeltem a boldogságot tőlük, pedig ily boldogok vagyunk mi is otthon kis családi körünkben mint ez a gerlepar. Boldogok s mégis oly nehéz ko nyomja az én szívemet, oly súlyosan nehezedik valami kimondhatatlan lelkekre, hogy szeretnék tőle minden aron menekülni, de nem tudok.

A gerlemama felváltotta, a gerlepapát s most ő röptelt el, hogy a papa felügyelete alatt visszamaradt picikek számára az elfogyott mag helyett új készletet szerezzen be.

A him — erősebb természetű lévén, — nem búgott bánatos hangon eltavozott párja után; esendesen elaltatta magzatait, aztán széttekintett, láttam, unatkozik, s keres valakit, a kivel társaloghasson.

Egyszerre észrevett engem, a fa tövében, s megszólított: — mit merengsz egyedül s mért szegzed tekinteted oly méroen az előtted elvonuló semmiségbe?

— Gondolkozom, — volt rövid feleletem, azt hívnék, hogy a gerle megérti, hogy nincs szándékom társalgásba merülni vele.

Tévedtem. Az erdők szende gyermeke nem vett tudomást elutasító rövid válaszomról, hanem tovább beszélt: — Tudom, hogy gondolkozom sőt azt is tudom, mint mindjárt meggyőzlek róla, azt is tudom, hogy miről gondolkozom; pedig kár gondolkoznod, mert a gondolat nem elég ott a hol tenni kell, s egy ember nem tehet ott semmit, a hol 25 ezer ember válvelet munkája vezethet csak eredményre; tudom jól, hogy a falu tanítója vagy, ismerlek rég, hisz sokszor pihensz itt fészünknek védelmet nyújtó tölgyfánk tövében, s mindannyiszor azon gondolkodol, miért kell annyit túrnie a népnevelés szent ügyéért buzgólkodó apostoloknak, — a tanítóknak, mért kicsinyli az emberi társadalom a nemzet jövő támaszait nevelő 25 ezer tanítót, s miért talál mindenfelé süket fülekre a tanítóság jogos panasza s méltányos követelése?

A füleimbe hangzott szavak megrázkódtatták egész valómat; az igénytelen tollazatú, de mélyen érző madár nem csak eltalálta, hanem szavakba önté gondolataimat s önkéntelen intéztem hozzá e kérdést: — honnét tudod, hogy gondolataim tárgya az, mit elmondottál?

— Lelkedbe látok, — volt kérdésemre a felelet, s a nélkül, hogy szünetet tartott volna a gerle, tovább folytatá: — otthon boldog családi körben élsz, szerető nő, szeretet gyermekek vesznek körül s lelked mégis súly nyomja, szíved mégis fáj, mert önmagad és kartársaid nem találtok méltánylást a társadalomban.

Igaza volt szószerént: csak most tudtam magam is, mi fáj szívemnek, mi nyomja lelkemet, csak most midőn azt kifejezve tártá föl előttem a gerle most tudtam, hogy a tanítóság úgy az, mi boldogságomra oly zavarólag hat. S mély sóhaj kelt ki keblemből.

A szürke tollú madár megértette a sóhajt s vigasztalni kezdett: — de, — mondá, — te ne essél kétségbe, nincs oly rossz, mi jóra nem fordulhat, nincs oly nehézség, melyet az erős tetterő leküzdeni nem képes. nincs oly akadály, melyet a férfias és szilárd kitartás el nem hárítana utatokból, s nincs oly törekvés, mely diadalmos eredményhez, nem jutna, ha az egyesült erő küzd azért; hallgas reám s kövessetek tanácsomat.

— Hallgatlak, — biztosítam a beszélőt s iskolai gyermek figyelmével kísértém minden szavát, egyetlen egy hangot sem ejtve el abból.

— Az tagadhatlan, — kezdé tanácsadását az engem egyik ámulatból a másikba ejtő filozofus madár, — tagadhatatlan hogy a mig az egyesült erő lehetetlennek látszó eszméket is eredményhez tudja juttatni, addig a szótforgácsolt erő a létező eredményeket is tönkre teszi, s e tapasztalatból indulva ki, tanácsom az, hogy a tanítóságnak, le kell vetköznie az egyéni ambíciót, mely válaszfalat képez a tanító és tanító között s fölébe akarja emelni a székesfővárosit a vidéknek, a városit a falusinak, az igazgató- vagy vezértanítót az osztálytanítónak, az államit a felkészítőnek: a tanítóságnak egy tömör

falánxnak kell lennie. a mely behatolha oda, a hová be kell hatolnia, s a melynek sorait szét nem verheti sem hatalom, sem ellenszenv, sem társadalmi kicsinylés. A tömörített falánxnak fel kell emelnie szavát és pedig nyílt homlokkal, az öntudat adta bátorsággal s követelnie kell a tanítói szolgálali pragmatikát, s követelnie a szakszerű járásköri felügyelet gyakorlását; s e három egység követelésének érvényesítéséhez szükség az az eszköz, melyet eddig ti tanítók egészen figyelmen kívül hagytok. Meg kellett ugyanis a tanítóságnak tudnia kik azok az országos képviselők, a kik a tanítóság igazi barátai s ezek körül kell csoportosulnia, ezeknek megválasztását kell egész erkölcsi erejével támogatni s ez az erkölcsi erő messze kiható, hisz 25 ezer értelmes embernek erkölcsi ereje ez; törekednie kell a tanítóságnak, hogy a saját kebeléből minél több szakférfi kerüljön a törvényhozó testületbe, mert csak az tud kellően védeni valamely ügyet, a ki azt ismeri, a ki azt átérzi; nem szabad visszariadnia a tanítóságnak a szellemi munka mellett még az anyagi áldozatoktól sem, hisz csak pár fillért kell áldoznia minden tanítónak s a 25 ezer pár fillér nagy dolgokra elég lesz, hisz a tenger maga is csak cseppekből áll. Terjesztenie kell a tanítóságnak az eszmét, hogy miként a «pap is az oltárról él», a tanítónak is hivatása után kell megélnie és pedig a társadalom által tőle megkövetelt módon s ha ezt a társadalom lehetővé nem teszi, oda kell hatnia a tanítóságnak, hogy a jövő nemzedéke e hálátlan s még csak a megélhetést nem biztosító pályától távol maradjon mert csak akkor fog a tanítóság értéke valóban méltányoltatni, ha hiányát fogja érezni a társadalom a tanítóságnak. De hozzáteszem: ez legyen küzdelmeknek a legutolsó fegyvere s csak akkor vegyék kezetekbe, a mikor a kényszerhelyzet fog arra utalni, a mitől jó szellemetek meg fog örizni, ha előbb elmondott tanácsaimat pontosan teljesíteni fog örizni, ha előbb el-
tosan teljesíteni fogjátok.

Elhallgatott. E perczen érkezett meg a gerlemama s a viszontlátás édes öröme, között turbékoltak együtt, nevettek együtt s etettek meg felébredt pelyhes kicsinyeiket én pedig felállottam, széttekinttettem, a nap sugarai már rég eltűntek a hegyek között s az alkony szürkülete elzárta szemeim elől a látóhatárt; megindultam hazafelé egész uton gondolkozva a halottak felett s lelkem megkönynyebült, midőn szeretényeim közé léptem.

Azóta minden percben hallom a gerlepar turbékolását, minden percben hallgatom, minél többször hallom, annál inkább meggyőződom azok helyességéről, esupán azzal nem vagyok tisztában, hogy valóban a gerle szájából hallottam-e, vagy lelkem sugalma által felvert fantáziam hangjai voltak-e a szavak; azt azonban biztos tudom, hogy akár a madár mondta el, akár képzeletem, de mindenesetre a való lett elmondva s így mondtam én is el a kartársaimnak, ha rege alakúnak látszik is az, így mondtam el nekik: «A való fantáziáját».

!!! Tetemesen leszállított ár !!!

SZARVAS VÁROS TÉRKÉPE

(rajzolta: Mihály József tanár)

a meddig a készlet tart

darabonként 50 krajczárért kapható

a „SZARVAS“ szerkesztőségében.

Kényes utca 175. sz.

E térkép bolti ára 1 frt volt.

3.

Olcsó és jó papíron készült nyomtatványok

Nagy Mihály

KÖNYVNYOMDÁJÁBAN

megrendelhetők

gyors és pontos kiszolgálás biztosított

B.-SZARVASON.

Ugyanott egy jó házból való

I—II. osztályt végzett 13—14 éves fiú

tanonezül felvétetik